

Stephen King

Laurie

1.

Hat hónappal az után, hogy Lloyd Sunderland felesége, akivel negyven éve házasként voltak, eltávozott az élők sorából, a férfi nővére Boca Ratonból egészen Caymen Key-ig vezetett, hogy meglátogassa testvérét. Hozott magával egy sötétszürke kiskutyát, amelyről azt állította, hogy border collie és mudi keveréke. Lloydnak fogalma sem volt róla, mi az a mudi, és nem is igazán érdekelte.

– Nem akarok kutyát, Beth. A kutya a legutolsó dolog a világon, amit akarok. Még magamra is alig tudok vigyázni.

– Az nyilvánvaló – mondta a nő, miközben kikapcsolta a kutya játéknak is beillő pórázát. – Mennyit fogytál?

– Nem tudom.

– Azt mondanám, úgy hat-hét kilót – saccolta. – Ennyi még belefér, de több már nem nagyon. Összeütök neked egy kolbászos rántottát. Pirítóssal. Van itthon tojás?

– Nem akarok kolbászos rántottát – mondta Lloyd, és a kutyát figyelte.

A fehér, bolyhos szőnyegen ült, és Lloyd azon morfondírozott, vajon mikor hagyja rajta a névjegyét. A szőnyegre ráfért volna egy alapos porszívózás és talán mosás is, de legalább sosem vizelték le. A kutya őt nézte borostyánszín szemeivel. Mintha tanulmányozná.

– Most akkor van vagy nincs tojás?

– Van, de...

– És kolbász? Nem, persze, hogy nincs. Lefogadom, hogy mirelit gofrin és zacskós levesen élsz. Elugrok értük a Publixba. De először átnézem a hűtődet és meglátjuk, mire van még szükséged.

A nővére öt évvel volt idősebb nála, és gyakorlatilag ő nevelte fel, miután az anyjuk meghalt, és gyermekként sosem tudott ellent mondani neki. Most, hogy már idősek voltak, még mindig nem tudott szembeszállni a nővére akaratával, pláne, hogy Marian eltávozott. Lloyd úgy érezte, egy lyuk van benne ott, ahol a szerveinek kéne lenniük. Talán visszánőnek; talán nem. A hatvanöt év kicsit késő volt a regenerálódáshoz. Azonban a kutya ellen tiltakozni fog. *Mégis mi az istent gondolt Beth?*

– Nem tartom meg – mondta a nővére hátának, miközben az gólyalábain visszalépkedett a konyhába. – Te vetted, vissza is viheted.

– Nem vettem. Az anyja fajta tiszta border collie volt, de megszökött és pározott a szomszéd kutyájával. Az volt a mudi. A kutya gazdája el tudta passzolni a másik három kölyköt, de ő megmaradt és senki se akarta. A fickó – egy kisbirtokos farmer – el akarta vinni a menhelyre, amikor arra jártam és megláttam egy hirdetőt a telefonpóznán. „*Ki akar kutyát?*”, azt írta.

– És te rám gondoltál. – Lloyd még mindig a kutyával szemezett. A felálló fülei voltak a legnagyobbak rajta.

– Igen.

– *Gyászolok*, Beth. – A nővére volt az egyetlen ember, akinek ilyen nyíltan kimondhatta az érzéseit, és ez nagy megkönnyebbülést jelentett.

– Tudom. – Az üvegek megzörrentek a nyitott hűtőben. Lloyd látta a nővére árnyékát a falon, ahogy előre hajolt és pakolászott. *Tényleg olyan, mint egy gólya* – gondolta – *egy gólya-ember, és valószínűleg halhatatlan.* – A gyászolónak valamivel le kell foglalnia az elméjét. Kell valami, amivel foglalkozik. Erre gondoltam, amikor megláttam a kiírást. Nem az a lényeg, hogy ki akar kutyát, hanem hogy kinek kell kutya. Neked kell. Jézus Krisztus, ez a hűtő egy penésztelep. Kikészültem tőle.

A kutya felkelt, tett egy bizonytalan lépést Lloyd felé, aztán meggondolta magát (már ha képes volt ilyesmire), és ismét leült.

– Tartsd meg te.

– Semmiképpen. Jim allergiás rá.

– Bethie, két macskád is van. Azokra ki nem allergiás?

– Igen, és a macskák épp elég. Ha tényleg így érzel, akkor elviszem ezt a kiskutyát a menhelyre, Pompano Beach-re. Három hetet kapnak, mielőtt elaltatják őket. Aranyos kis jószág azzal a füstös bundájával. Valaki talán elviszi, mielőtt lejár az ideje.

Lloyd a szeméit forgatta, pedig a nővére nem is láthatta most. Ez volt a szokása már nyolc évesen is, amikor Beth azt mondta neki, ha nem takarítja ki a szobáját, ötöt csap a fenekére a tollaslabda ütőjével. *Van, ami sosem változik.*

– Csomagoljunk elemőzsiát – mondta. – Indulunk Beth Young ingyenes büntudat-túrájára!

Nővére becsukta a hűtőt és visszament a nappaliba. A kutya ránézett, aztán visszafordította figyelmét Lloyd felé.

– Elugrok a Publixba, ahol valószínűleg száz dolcsit is el fogok költeni. Hozok számlát, aztán majd megadod.

– És mit csináljak közben?

– Miért nem próbálsz megismerkedni azzal a védtelen kutyával, akit a gázkamrába készülsz küldeni? – Lehajolt, hogy megpaskolja a kutya fejét. – Nézd meg ezt a reménykedő tekintetet!

Lloyd csak számító éberséget látott abban a borostyán szempárban.

– Mit kéne tennem, ha levizeli a szőnyeget? Marian azelőtt vette ezt, hogy beteg lett.

Beth a kicsi pórázra mutatott a zsámolyon.

– Vidd ki. Mutasd meg neki Marian elburjánzott virágágyását. Különben meg a pisi nem sokat ártana már annak a szőnyegnek. Egyszerűen mocskos.

Magához vette a pénztárcáját és a rá jellemző fontoskodó stílussal az ajtó felé lépdelt vékonyka lábain.

– Egy állat a lehető legrosszabb ajándék, amit adhatsz valakinek – mondta Lloyd. – Olvastam a neten.

– Ahol, gondolom, minden szó igaz.

Beth megállt és visszanézett rá. Florida nyugati partjának éles, szeptemberi fénye esett az arcára, kihangsúlyozta a szája körüli kicsi ráncokba olvadó rúzsát, megereszkedett alsó szemhéját, meg a halántékán kirajzolódó törékeny kis ereket. Már hetven körül járt. *Az ő pattogó, nagyképű, sportos, sosem-ejtünk-foglyokat nővére megöregedett.* Akárcsak Lloyd.

Ők voltak az élő bizonyítéka annak, hogy az élet nem más, csak egy rövid álom egy nyári délutánon. Csak Bethie-nek még megvolt a férje, két felnőtt gyermeke és négy unokája – a természet szép kis szorzata. Neki ott volt Marian, de Marian már elment és nem volt gyermekük. Talán le kellene cserélnie a feleségét egy korcs kölyökkutyára? Az ötlet épp olyan elcsépelet és idióta volt, mint egy Hallmark kártya, és épp olyan valóságosul.

– Nem tartom meg.

Nővére ugyanolyan arccal nézett rá, mint tizenhárom évesen, amely azt üzenté, hogy mindjárt jön a tollas ütő, ha nem szedi össze magát.

– Addig viszont biztosan, amíg vissza nem érek a Publixből. Máshova is el kell még szaladnom, a kutyáknak meg halálosak a forró kocsik. Különösen a kicsiknek.

Becsukta maga után az ajtót. Lloyd Sunderland, nyugdíjas, hat hónapja özvegy, mostanában nem kívánja az ételt (vagy az élet bármely más örömeit), leült és hívatlan vendégét bámulta a szőnyegen. A kutya visszabámult.

– Mit nézel, kis hülye? – kérdezte Lloyd.

A kölyök felállt és közeledett felé. Valójában totyogott, mintha magas fűben közlekedett volna. A férfi bal lábánál ült le, és felnézett rá. Ő habozva odanyújtotta a kezét, és arra

számított, hogy a kutya belecsíp. Ehelyett az megnyalta. Lloyd felvette a pórázt és rácsatolta a kutya kicsi, rózsaszín nyakörvére.

– Gyere. Szállj le erről a szőnyegről, mielőtt még túl késő lesz.

Megrángatta a pórázt. A kutya csak ült és nézte őt. Lloyd felsóhajtott és felvette a kutyát, aki erre megint megnyalta a kezét. Kivitte az udvarra és letette a föbe. Már ideje lett volna a fűnyírásnak, a kutya csaknem eltűnt benne. Bethnek igaza volt a virágokkal kapcsolatban is. Szörnyen néztek ki, a fele már halott volt, mint Marian. Erre a gondolatra elmosolyodott, de ettől meg rossz embernek érezte magát.

A kutyakölyök totyogása még szembeszökőbb volt a gyepen. Úgy egy tucat lépés után lejjebb eresztette a farát és pisilt.

– Nem rossz, de akkor se tartalak meg.

Azonban már sejtette, hogy amikor Beth visszamegy Bocába, a kutya nem fog vele tartani. Nem, ez a hivatlan vendég itt marad vele, a házában, fél mérföldre a felvonóhídtól, amely összekötötte Keyt a szárazfölddel. Nem működhetett, hiszen sosem volt kutyája, de addig, amíg talál számára valakit, talán többet adhat neki ez a kutya, mint a tévé nézés, vagy hogy a számítógépe előtt üljön, pasziánszozzon és olyan oldalakat böngésszen, amelyek elsőre érdekesnek tünnek, mára azonban halálra untatták.

Amikor Beth két órával később visszatért, Lloyd ismét a kényelmes székében ücsörgött, a kiskutya pedig a szőnyegen aludt. A nővére, akit szeretett, de egész életében irritálta, ma még jobban zavarta azzal, hogy többet hozott magával, mint amire számított. Hozott egy nagy zsák kutyaeledelt (természetesen organikus) és egy nagy bödön natúr joghurtot (amely a kutyaeledelhez adagolva elméletileg megerősítette a porcokat azokban a radartányér fülekben). Beth vett még kutyapelenkát, fekhelyet, három rágójátékot (kettő idegesítően sípolt), és egy gyerekjárókát. Azt mondta, így majd nem fog éjszaka mászkálni.

– Jézusom, Beth, mennyit költöttél?

– Le volt árazva a Targetben – kerülte ki a kérdést ismerős módon. – Nem tartozol semmivel. Én állom. És most, hogy mindezeket megvettem, még mindig azt akarod, hogy visszavigyem őt? Ha igen, akkor te viszed vissza a cuccokat.

Lloyd hozzászokott, hogy a nővére túljár az eszén.

– Adok neki egy esélyt, de nem tetszik, hogy rám sóztad ezt a felelősséget. Mindig olyan erőszakos voltál.

– Igen – mondta Beth. – Miután anya meghalt, apa meg egy cselekvőképes, de teljesen reménytelen alkoholista lett, muszáj volt. Na, mi legyen a rántottával?

– Rendben.

– Összepisilte már a szőnyegedet?

– Nem.

– Majd fogja. – Úgy tűnt, Beth-nek egyenesen tetszik a gondolat. – Nem nagy veszteség. Minek fogod hívni?

Ha elnevezem, akkor már az enyém, gondolta Lloyd, mert eddig csak sejtette, hogy már az övé, attól kezdve, hogy bátortalanul megnyalta a kezét. Úgy, mint ahogy Marian az övé volt az első csókjuk óta. *Újabb buta összehasonlítás, de talán tudod irányítani az agyad, hogyan szortírozza a dolgokat? Nem jobban, mint ahogy az álmaidat kontrollálod.*

– Laurie – mondta.

– Miért Laurie?

– Nem tudom. Csak beugrott.

– Nos – szólt Beth –, akkor rendben.

Laurie totyogva követte őket a konyhába.

2.

Lloyd befedte a fehér, bolyhos szőnyeget kutyapelenkával és felállította a járókát a szobájában (közben odacsípte az ujját), aztán nekiáll tanulni, bekapcsolta a számítógépét és elkezdett olvasni egy cikket, *Tehát van egy kutyád!* címmel. Már a felénél járt, amikor feltűnt neki, hogy Laurie ott ül a cipője mellett és őt nézi. Elhatározta, hogy megeteti, ekkor fedezte fel a pisi tócsát a konyha és nappali közti boltív alatt, alig tizenöt centiméterre a legközelebbi kutyapelenkától. Felvette Laurie-t, leültette a tócsa mellé és azt mondta: – Itt nem!

Azután átrakta a kutyapelenkákra. – Itt csináld!

A kutya rá bámult, aztán visszatotyogott a konyhába és lefeküdt a sütő elé úgy, hogy a fejét a mancsára hajtotta és gazdáját figyelte. Lloyd felkapott egy pár papírtörülőt. Sejtette, hogy sokat fogja használni az elkövetkező hetekben.

Miután a tócsa eltűnt (csak egy kicsi volt), öntött egy negyed csésze tápot egy müzlis tálba – az ajánlott mennyiséget a *Tehát van egy kutyád!* cikk szerint –, és elkeverte joghurttal. A kölyök hozzálátott. Amíg Lloyd nézte a falatozó kutyát, megszólalt a telefonja. Beth volt az, egy üdülőhelyről hívta, valahonnan Alligator Alley környékéről.

– El kéne vinned állatorvoshoz – mondta. – Ezt elfelejtettem mondani.

– Tudom, Bethie. – Írták a *Tehát van egy kutyád!*-ban.

Beth úgy folytatta, mintha meg se hallotta volna, ami gyakori szokása volt.

– Kellenek neki vitaminok, azt hiszem, és szívféreg elleni gyógyszer a biztonság kedvéért, meg valami bolhák és kullancsok ellen – valószínűleg egy tablettát kell majd belekeverned a kajájába. Ja, és rendbe is kell tetetned. Mármint ivartalaníttatnod, de az még ráér pár hónapig.

– Igen – mondta Lloyd. – Ha megtartom.

Laurie befejezte az evést és a nappali felé ment. Teli hassal még jobban totyogott, mint máskor. Lloydnak úgy tűnt, mintha kicsit részeg lenne.

– Ne felejtsd el sétáltatni.

– Hogyne. – Négy óránként kellett, a *Tehát van egy kutyád!* szerint. Ami nevetséges. Esze ágában nem volt hajnali kettőkor felkelni azért, hogy kivigye a hivatlan vendégét.

A gondolatolvasás a nővére másik képessége volt.

– Biztosan úgy érzed, hogy az éjszaka közepén felkelni nyűg.

– Átfutott az agyamon.

Beth jellemzően figyelmen kívül hagyta.

– De ha igazat mondtál arról, hogy Marian halála óta álmatlanságban szenvedsz, akkor nem hiszem, hogy ez olyan nagy nehézséget fog okozni.

– Ez nagyon figyelmes és megértő tőled, Bethie.

– Várjuk ki a végét, csak ezt mondom. Adj a kislánynak egy esélyt. – Szünetet tartott. – Adj magadnak esélyt, ha már itt tartunk. Aggódom érted, Lloyd. Majdnem negyven évig dolgoztam a biztosítónál, és elárulhatom, hogy a férfiaknál a te korodban sokkal nagyobb a kockázata bizonyos betegségeknek a házastárs halála után. Meg a halálnak is, természetesen.

Erre Lloyd nem mondott semmit.

– Megtennéd?

– Mit tennék meg? – kérdezte, mintha nem tudná.

– Hogy adsz neki egy esélyt.

Beth ki akart csikarni egy olyan választ, amit Lloyd nem akart megadni. Körülnézett, mintha ihletet keresne, és ekkor észrevett egy darab kakit – egyetlen pici hurkát – pontosan ott, ahol a tócsa volt, tizenöt centire a legközelebbi kutyapelenkától.

– Hát, a kiscsaj most már itt van – mondta. Ez volt a legtöbb, ami tellett tőle. – Vezess óvatosan.

– Hatvanöt mérföld az egész út. Sokan leelőztek, páran rám is dudáltak, de ha gyorsabban mennék, már nem bíznék a reflexeimben.

Lloyd elköszönt, felkapott még néhány papírtörölt, és felvette a hurkát. Laurie borostyán szemével figyelte. Ezután Lloyd kivitte az udvarra, ahol nem csinált semmit. Miután húsz

perccel később befejezett egy újabb kutyanevelésről szóló cikket, megint talált egy tócsát a boltív alatt.

Tizenöt centire a legközelebbi pelenkától.

Lloyd előre hajolt, kezével a térdén, a háta a megszokott módon ropogott.

– Próbaidőn vagy, kutya.

A kölyök ránézett.

Mintha vizsgálgatta volna.

3.

Aznap késő délután – két további kutya pisit követően, melyek közül az egyik a pelenkára jutott – Lloyd felcsatolta a pórázt Laurie-ra és kivitte a karjában, mint egy futball labdát. Odakint letette és végignoszogatta azon az úton, amely a rövid házsor mögött futott. Az ösvény egy csatornához vezetett, amely a felvonóhid alatt ömlött ki. A forgalom itt most megakadt, mert arra vártak, hogy valamilyen gazdag ficsúr játékszere épp áthaladjon az Oscar-öbölből a Mexikói-öbölbe. A kiskutya a szokásos totyogó stílusában haladt, itt-ott megállt, hogy megszaglássza a gatzengert, amely az ő szemszögéből biztosan áthatolhatatlan dzsungelnek tűnt.

A korhadt deszka sétány, amelyet Hatmér földes Sétánynak neveztek (Lloyd ezt sosem értette, mert legfeljebb egy mér földes lehetett) a csatorna mellett haladt, a szomszéd pedig ott állt két tábla között: *tilos a szemetelés* és *tilos a horgászat*. Még lejjebb volt egy, amely eredetileg arra szólított fel, hogy *Vigyázz, alligátorok!* Csak valaki lefestette az alligátorok szót és demokratákat írt a helyére.

Lloydot mindig kicsi, de tagadhatatlan elégedettséggel töltötte el, ha látta, hogy Don Pitcher díszes, mahagóni sétatálcájára görnyedve vonszolja magát. A fickó a fárasztó politikai vélemények szószólója és pofátlan vészmadár volt. Ha bárki meghalt a szomszédságban, Don tudta meg először. Ha bárkinek pénzügyi gondjai akadtak a szomszédságban, ő azt is tudta. Lloyd háta már nem olyan volt, mint régen, se a szeme vagy a hallása, de még mindig évekre volt attól, hogy botozzon és csoszogjon. Legalábbis remélte.

– Nézd csak azt a hajót! – mondta Don, ahogy Lloyd csatlakozott hozzá a sétányon (Laurie talán a víztől való félelmében visszafelé húzta a pórázt). – Szerinted hány szegény afrikait lehetne jóllakatni ebből?

– Nem hiszem, hogy akár a szegények megennének egy hajót, Don.

– Tudod, hogy hogy értettem... Nocsak, mid van? Új kutya? Milyen aranyos kis srác!

– Lány – mondta Lloyd. – A nővérem kedvéért tartom.

– Szia, te kis aranyos! – Don lehajolt hozzá és odanyújtotta a kezét.

Laurie hátrahökölt és első alkalommal ugatott azóta, hogy Beth elhozta: két éles, magas vakkantás, aztán csend. Don felegyenesedett.

– Nem túl barátságos, mi?

– Csak nem ismer téged.

– Nem szarja össze a lakást?

– Nem vészes – mondta Lloyd, és egy darabig a bárkát nézték. Laurie a repedezett deszka sétány szélén ült és Lloydot nézte.

– A feleségem nem venne kutyát – mondta Don. – Azt mondja, csak gond és rendetlenség. Nekem volt egy még sráckoromban, egy szép öreg collie. Beleesett a kútba. A széle már korhadt volt, ő meg lezuhant. Egy hogyishívjával kellett felhoznunk.

– Tényleg?

– Igen. Az út mellett vigyáznod kell rá. Egy óvatlan pillanatban kirohan és máris kész a baj. Nézd meg, mekkora ez a kibaszott hajó! Tuti, hogy megfeneklik.

A hajó nem feneklett meg.

Mire a felvonóhíd leereszkedett és a forgalom megindult, Lloyd észrevette, hogy a kutya elaludt a pallókon. Felvette, mire Laurie kinyitotta a szemét, megnyalta gazdája kezét és visszaaludt.

– Ideje hazamenni és bedobni egy kis levest. Minden jól, Don.

– Neked is. És vigyázz arra a kutyára, vagy mindent szétrág.

– Vannak játékaik, amiket rágsálhat.

Don mosolygott, és kivillant csálé fogsora, amitől Lloydot kirázta a hideg.

– Jobban tetszik majd neki a bútorod. Csak várd ki a végét!

4.

Miközben aznap éjjel a híreket nézte a tévében, Laurie odament a széke mellé és két éles vakkantást hallatott. Lloyd elgondolkozott azon, ahogy bámult rá, hezitált, de aztán felvette és az ölébe rakta.

– Ha lepisilsz, halott vagy – mondta.

Nem pisilte le. A kutya úgy aludt el, hogy az orrát a farka alá dugta. Lloyd szórakozottan simogatta, miközben egy mobiltelefon felvételt nézte egy belgiumi terrortámadásról. Miután a hírek véget értek, kivitte Laurie-t, megint úgy cipelte, mint egy futball labdát. A pórázon elvezette az Oscar Road végéig, ahol az állat leguggolt és elvégezte a dolgát.

– Jó ötlet – mondta Lloyd. – Tartsd magad ehhez.

Kilenc órakor dupla réteg kutyapelenkával párnázta ki a járókát – tudta, hogy másnap vennie kell majd még, és még több papírtörlet – és berakta a kutyát. Laurie ült és figyelte. Miután Lloyd adott neki egy kevés vizet egy teáscsészében, egy darabig nyalakodott, majd lefeküdt, de még mindig figyelte a gazdáját.

Lloyd alsóneműre vetkőzött és lefeküdt, de nem takarózott be. Tapasztalatból tudta, hogy ha betakarózik, reggelre úgyis a padlón találta volna, mert folyton forgolódott és rugdosott. Ezen az éjszakán azonban szinte azonnal elaludt és fel sem ébredt hajnali kettőig, amikor meghallotta a vékonyka nyüszögést.

Laurie úgy ült a járókban, hogy az orrát a rácsai között dugta ki, mint egy elítélt a magánzárkában. Több kaki hevert a pelenkák tetején. Mivel ilyen későn aligha volt bárki az Oscar Roadon, aki megbotránkozott volna egy alsónadrágos és ujjatlan trikós férfi láttán, Lloyd felvette a papucsát és kivitte látogatóját (még mindig így gondolt Laurie-re). Letette az út szélére, ahol egy darabig totyogott, szagolgatta a madárürüléket, aztán levizelte. Lloyd megint mondta neki, hogy vésse az eszébe. A kutya leült és körülnézett az üres utcán. Lloyd a csillagokat nézegette. Úgy érezte, sosem látott még ilyen sokat, de aztán rájött, hogy biztosan látott már, csak nem mostanában. Próbált visszaemlékezni az utolsó alkalomra, amikor hajnali kettőkor odakint járt, de nem tudott. Nézte a Tejutat, csaknem megbabonázta, amíg rá nem jött, hogy mindjárt állva fog elaludni. Visszavitte a kutyát a házba.

Laurie csendben figyelte őt, mialatt kicserélte az összepiszkított pelenkákat, de a sírás rögvést elkezdődött, ahogy visszatette a járókába. Fontolgatta, hogy bevigye magával az ágyba, de a *Tehát van egy kutyád!* szerint ez nagyon rossz ötlet lett volna. A szerző (egy bizonyos Suzanne Morris, állatorvos) egyértelműen kijelentette, „*ha elindulsz ezen az úton, sokkal nehezebb lesz visszafordulni.*” Továbbá a gondolat, hogy ébredéskor egy kis, barna hurkát talál az ágyban azon a részén, ahol régen a felesége aludt, nem bővölne el. Nem csak szimbolikusan kegyeletsértő lenne, azt is jelentette volna, hogy át kell húznia az ágyneműt, és ez ugyancsak nem volt kedvére való, mert mindig elsúrta.

Átment abba a szobába, amit Marian a barlangjának nevezett. A legtöbb holmija még itt volt, mert a nővére unszolása ellenére Lloydnak még mindig nem volt szíve kirámolni a helyiséget. Általában távol tartotta magát ettől a szobától Marian halála óta. Még a falon lógó képek látványa is fájdalmas volt, főképp hajnali kettőkor. Úgy érezte, az ember bőre vékonyabb hajnali kettőkor. Hajnali ötkor kezdett csak ismét vastagodni, amikor az első fények felbukkantak keleten.

Marian sosem váltott iPodra, de a hordozható CD-lejátszó, amelyet kéthetente magával vitt az edzésre, ott volt a polcon a kicsi albumgyűjteménye fölött. Lloyd kinyitotta az elemtartót,

és megállapította, hogy az elemek még nem korrodáltak. Átlapozta a CD-ket, megállt a *Hall and Oates*-nál, majd tovább ment Joan Baez legnagyobb slágereihez. Berakta a CD-t a lejátszóba, ami máris felpörgött, ahogy lecsukta a fedelet, aztán bevitte a hálósobába. Laurie rögvest abbahagyta a vinnyogást, amint meglátta őt. Lloyd megnyomta a lejátszás gombot, és Joan Baez nekikezdett a „*The Night They Drove Old Dixie Down*” című nótájának. Mikor lerakta a lejátszót az egyik tiszta pelenkára, Laurie megszaglászta, aztán lefeküdt mellé, az orra majdnem hozzáért a lejátszóra ragasztott felirathoz: *Marian Sunderland tulajdona*.

– Jó lesz? – kérdezte Lloyd. – Marhára remélem.

Visszafeküdt az ágyba, kezét a hűvös párna alá dugta. Hallgatta a zenét. Amikor Baez a „*Forever Young*”-ot énekelte, kicsit megborzongott. *Milyen kiszámítható*, gondolta. *Mekkora klisé*. Aztán elaludt.

5.

A szeptember átadta a helyét az októbernek, az év legjobb hónapjának New York állam felső részén, ahol Lloyd és Marian éltek a nyugdíjazásukig, és Lloyd szerint (szvsz, ahogy a Facebookon szokták írni), a legjobb hónap Florida nyugati partján is. A legborzasztóbb hőség már elment, de a nappalok még melegek voltak, míg a januári és februári hideg éjszakák még arrébb voltak. A hősármányok is még a következő naptárra maradtak, az Oscar-felvonóhid pedig napi ötven alkalom helyett csak egy tucatszor vagy húszszor akasztotta meg a forgalmat. És sokkal kisebb is volt a feltartott forgalom.

A Cayman Key Hal Ház háromhónapnyi szünet után ismét kinyitott, és beengedték a kutyákat is az úgy nevezett kutya-teraszra. Lloyd gyakran elvitte oda Laurie-t, amikor kettesben poroszkáltak a Hatmértöldes Sétányon a csatorna mellett. Felemelte a kutyát az olyan helyeken, ahol a gaz beborította a deszkákat; a legyezőpálma levelein viszont Lloydnak kellett fejét lehajtva, kezét előre nyújtva átverekednie magát, hogy elhajtsa a legvastagabb leveleket, miközben attól félt, hogy egy rágcsáló a nyakába pottyan, de a kutya könnyedén elszaladt alatta. Amikor megérkeztek az étteremhez, az állat csendben ült a lába mellett a napsütésben, gyakran kapott jutalom gyanánt egy-egy sült krumplit Lloyd fish & chipséből, ha jól viselkedett. A pincérnő odáig volt érte, mindig lehajolt, hogy megsimogassa a füstös szürke bundát.

Bernadette, a tulajdonos különösen imádta. „*Az a kis pofika*” – mondta gyakran, mintha ez már önmagában elég magyarázat lenne. Le szokott térdelni Laurie mellé, ami remek lehetőséget nyújtott Lloydnak arra, hogy belásson a dekoltázsába. „*Ó, az a pofika!*”

Laurie elfogadta ezt a rajongást, de nem vágyta. Csak ült, rápillantott aktuális csodálójára, aztán visszafordította figyelmét Lloydra. Ennek a figyelemnek köze lehetett a sült krumplihoz is, de nem teljesen; ugyanígy szuggerálta Lloydot, amikor az tévét nézett. Egészen addig, míg a kutya álomba nem merült.

Gyorsan szobatiszta lett, és Don jóslata ellenére nem rágcsálta meg a bútorokat sem. A játékait rágta, amelyek gyorsan megszapordtak, a háromból hat lett, majd egy tucat. Lloyd egy régi ládában tárolta őket. Laurie reggelente odament a ládához, feltette mellső mancsát a peremére és úgy vizsgálta a tartalmát, mint egy vásárló az áruházban a polcokon sorakozó árucikkeket. Végül kiválasztott egyet, magával vitte a sarokba és addig rágcsálta, amíg rá nem unt. Aztán visszament a ládához egy másikért. A nap végére szerteszét heverték a játékok a hálóban, nappaliban és a konyhában. Lloyd szokásos esti teendője volt, hogy összeszedje őket és visszapakolja. Nem a rendetlenség miatt, hanem mert a kutya láthatóan nagy élvezettel méregette reggelente a felgyülemlett zsákmányát.

Beth gyakran hívta Lloydot, kérdezgette arról, hogy milyen az étvágya, emlékeztette régi barátok és rokonok születésnapjaira és évfordulóira, naprakészen tartotta, hogy ki halt meg mostanában. A végén Beth mindig megkérdezte, hogy Laurie még próbaidőn van-e. Lloyd igennel felelt, egészen egy október közepi napig. Éppen visszatértek a Hal Házból, és Laurie hanyatt fekve aludt a nappali kellős közepén, a lábai a négy égtáj felé lógtak. A klíma hűvös levegője az állat hasi szőrzetét lebegtette, és Lloyd rájött, hogy gyönyörű. Nem egy belső érzés volt, hanem egy természeti tény. Ugyanígy gondolt a csillagokra is esténként, mikor kivitte a kutyát a napi utolsó pisilésre.

– Nem, már túlléptünk a próbaidőn. De ha túlél engem, Bethie, akkor vagy magadhoz veszed – és szarok Jim allergiájára –, vagy találsz neki egy jó otthont.

– Értettem, Gumikacsa! – A gumikacsa-dolog egy régi, hetvenes évekbeli kamionos zenéből jött és megragadt benne. Ez is egyike volt Beth azon szokásainak, amelyeket Lloyd egyszerre tartott aranyosnak és rohadt idegesítőnek. – Örülök, hogy összejött – mondta halkabban Beth. – Őszintén szólva nem hittem benne.

– Akkor miért hoztad el?

– Adtam neki egy esélyt. Tudtam, hogy szükséged van *valamire*, ami nagyobb elfoglaltságot jelent, mint egy aranyhal. Megtanult már ugatni?

– Az inkább csak egy vakogás. Akkor csinálja, ha jön a postás, vagy a csomagküldő, vagy Don beugrik egy sörre. Mindig csak kettőt, vak-vak, és kész. Mikor jársz mifelénk?

– Legutóbb én jöttem. Most te jössz.

– Hoznom kell Laurie-t is. Nincs az az isten, hogy itt hagyjam Don és Evelyn Pitchernek. – Ahogy alvó kutyájára nézett, tudta, hogy senkire sem bízna rá, amíg távol van. Még akkor is ideges volt miatta, amikor elugrott a szupermarketbe, és örült, amikor hazaérve az ajtó előtt találta.

– Akkor hozd. Szeretném látni, mekkorát nőtt.

– Mi van Jim allergiájával?

– Szarok az allergiájára – mondta, és nevetve letette a kagylót.

6.

Miután eleget ábrándozott és örvendezett Laurie-ról – aki egyetlen pisi szünetet leszámítva végigaludta az utat a hátsó ülésen egészen Bocáig –, Beth visszaváltott szokásos idősebb testvér stílusára. Habár eleget nyaggatta Lloydot különböző dolgokkal kapcsolatban (ebben igazi virtuóz volt), a fő témája ezúttal Dr. Albright volt, és az, hogy Lloydak el kell mennie hozzá felülvizsgálatra.

– Azért jól nézel ki – mondta Beth. – Ezt el kell ismernem. Egészen úgy festesz, mintha leburnultál volna. Feltéve, ha ez nem sárgaság.

– Mindig számíthat rád az ember egy vidám megjegyzésért, Bethie. Ez csak a nap. Naponta háromszor sétáltatom Laurie-t. Ébredés után a parton, a Hatmér földes Sétányon a Hal Házig, ahol ebédelünk, aztán visszafelé a parton, mikor esteledik. A naplemente miatt. Őt nem érdekli – a kutyáknak nincs esztétikai érzéke –, de nekem tetszik.

– A csatorna melletti sétányon sétáltatod? Jézusom, Lloyd, az egy katasztrófa. Egyszer be fog szakadni alattad és beesel a kanálisba ezzel a kis hercegnővel együtt. – Beth megsimogatta Laurie fejét. A kutya félig behunyta a szemét, amitől úgy nézett ki, mintha mosolyogna.

– Már negyven éve ott áll. Szerintem ki fog bírni engem.

– Kértél már időpontot a dokinál?

– Nem, de fogok.

Nővére felemelte a telefont.

– Akár most is megteheted, nem? Figyelni akarok rád.

Lloyd látta a nővére tekintetén, hogy nem számított rá, hogy szót fogad, és ez volt az egyik oka, hogy megtette. De nem az egyedüli oka. Az elmúlt években rettegett az orvosoktól; folyton várta azt a pillanatot (amely alighanem a túl sok tévé-műsor miatt rögzült benne), amikor az orvos gyászos tekintettel ránéz és azt mondja: „*Van néhány rossz hírem.*”

Most azonban jól érezte magát. A lábai merevek voltak, amikor reggelente felkelt, valószínűleg a sok sétától, és a háta jobban ropogott, mint valaha, de ha befelé figyelt, nem érzett semmi aggasztót. Tudta, hogy a rossz dolgok észrevétlenül tudnak növekedni egy öregember testében, hosszú-hosszú ideig – folyamatosan lopakodnak egyre közelebb, míg el nem érik az idő arra, hogy lesújtsanak –, de semmi sem fejlődött addig, hogy megjelenjen belőle bármi: se véres széklet vagy köpet, se nyilalló hasi fájdalom, nehézkes nyelés vagy fájdalmas vizelés. Rájött, hogy sokkal könnyebb orvoshoz menni akkor, ha a tested azt mondja neked, hogy semmi szükség rá.

– Mit mosolyogsz? – kérdezte gyanakodva Beth.

– Semmit. Add ide.

Odanyúlt a telefonért, erre Beth eltartotta tőle.

– Ha tényleg fel akarod hívni az orvost, használd a sajátodat.

7.

Két héttel a vizsgálatok után Dr. Albright megkérte, hogy jöjjön be átfutni az eredményeket. Jók voltak.

– A súlya nagyjából annyi, amennyinek lennie kell, a vérnyomása megfelelő, akárcsak a reflexek. A koleszterin szintje jobb, mint amikor legutoljára hagyta, hogy vért vegyünk magától...

– Tudom, rég volt – mondta Lloyd. – Talán túl rég.

– Nincs abban semmi talán. Amúgy jelenleg nincs szükség arra, hogy lipideket szedjen, amit győzelemként is felfoghat. A magával egykorú pácienseimnek legalább a fele szedi.

– Sokat sétálok – magyarázta Lloyd. – A nővéremtől kaptam egy kutyát. Egy kölyköt.

– A kölyökkutya Isten ötlete a tökéletes edzésprogramra. Máskülönben hogy érzi magát? Megbirkózott vele?

Albrightnak nem kellett részleteznie, mire gondol. Marian is az ő páciense volt, és sokkal lelkiismeretesebb volt a férjénél, ha a féléves kontrollról volt szó – Marian Sunderland mindenben nagyon proaktív volt –, de a tumor, amely először megfosztotta az esztől, azután megölte, túl volt minden proaktivitáson. Túl mélyre fészkelte be magát. Lloyd úgy érezte, a glioblasztóma Isten verziója volt a .45-ös kaliberű töltényre az agyba.

– Egész tűrhetően – mondta Lloyd az orvosnak. – Újra tudok aludni. Általában fáradtan fekszem le és az segít.

– A kutya miatt?

– Igen, többnyire.

– Fel kéne hívnia a nővérét, hogy megköszönje neki – javasolta Albright.

Lloyd ezt jó ötletnek tartotta. Aznap este fel is hívta Beth-t és megköszönte. Beth azt mondta, nagyon, nagyon szívesen. Utána Lloyd levitte Laurie-t a partra, hogy megsétáltassa. Nézte a naplementét. Laurie talált egy döglött halat és lepisilte. Mindketten elégedetten tértek haza.

8.

Abban az évben december hatodika ugyanúgy kezdődött, mint bármely más nap, egy sétával a parton, aztán egy reggelivel: kutyaeledel Laurie-nak, tojásrántotta és egy szelet pirítós Lloydnak. Semmi előjele nem volt annak, hogy Isten épp tölti a .45-ösét.

Lloyd megnézte a *Today* első óráját, aztán Marian barlangjába ment. Besegített a Hal Ház könyvelésébe és egy sarasotai autókereskedésébe. Könnyed munka volt, stressz-mentes, és, habár anyagilag nem voltak problémái, mégis jól esett újra dolgozni. És rájött, hogy jobban szereti Marian íróasztalát, mint a sajátját. A zenéjét is szerette. Régen is. Úgy gondolta, Marian örülne, ha tudná, hogy használatba vették a kis birodalmát.

Laurie a széke mellett ült, elmélyülten rágcsálta a játék nyusziját, aztán lepihent. Tíz harminckor Lloyd elmentette a munkáit és felállt a számítógép előtt.

– Nasi idő, kislány.

A kutya követte őt a konyhába és elfogadott tőle egy nyersbőr rágórudat. Lloyd tejet és sütit evett, amelyet még Beth küldött korábban. Az alja megégett (az odaégett karácsonyi sütemény volt Beth másik specialitása), de ehető volt.

Egy darabig olvasgatott – John Sandford masszív munkásságával küzdött –, aztán egy kis idővel később ismerős csilingelés zavarta meg. Laurie volt az a bejárati ajtónál. A pórása a kilincsre volt hurkolva, a kutya pedig a fém csatot piszkálta az orrával. Lloyd az órájára pillantott és látta, hogy negyed tizenkettő van.

– Oké, rendben.

Rácsatolta a pórázt, megtapogatta a bal zsebét, hogy ellenőrizze a pénztárcáját, és kiengedte Laurie-t a verőfényes napsütésbe. Ahogy lefelé haladtak a Hatmértöldes Sétányon, látta, hogy Don már kipakolta szokásos, borzalmas, műanyag ünnepi díszait: egy Betlehemet (amit megszenteltetett), egy nagy műanyag Mikulást, és egy gyűjteményre való kerti törpét, amelyeket manóknak álcázott (legalábbis Lloyd úgy vélte, ez volt az eredeti szándéka). Don hamarosan életét kockáztatva felmászik majd a létrára és felagatja a villódzó fényeket, amelyektől úgy festett a Pitcher ház, akár a világ legkisebb folyami kaszinója. A korábbi években Don dekorációi elszomorították Lloydot, de most nevetett. *El kell ismerni a*

személtáda igyekezetét. Ízületi gyulladása, rövidlátása, fájós háta sem akadályozhatta meg. Don számára karácsony vagy halál.

Evelyn kilépett a ház hátsó teraszára. Félregombolt rózsaszín kardigánt viselt, volt valami fehéres-sárgás krém az arcán, és a haja ezer felé állt. Don egyszer bevallotta Lloydnek, hogy a feleségének kezd elmenni az esze, és ezen a napon bizonyosan úgy is nézett ki.

– Láttad őt? – kérdezte az asszony.

Laurie felnézett és szokásos ugatásával köszöntötte: *vak-vak.*

– Kit? Dont?

– Nem, John Wayne-t! Hát persze, hogy Dont, ki más?

– Nem láttam – felelte Loyd.

– Ha látod, mondd meg neki, hogy ne szarakodjon és fejezze be a nyomorult dekorációt. A fények még lógnak, a Napkeleti Bölcsék meg még mindig a garázsban vannak! Ütődött ez az ember...

Akkor már ketten vagytok, gondolta Lloyd.

– Megmondom neki, ha látom.

Evelyn veszélyesen kihajolt a korláton.

– Szép kis kutyusod van neked! Mi is a neve?

– Laurie – válaszolta Lloyd, ahogy korábban már sokszor.

– Ó, egy szuka, egy szuka, egy szuka! – kiáltotta Evelyn shakespeare-i hévvel, aztán vihogott egyet. – Örülök, ha végre vége lesz ennek az istenverte karácsonynak, neki is megmondhatod!

Kiegyenesedett (szerencsére, ugyanis Lloyd nem hitte volna, hogy el tudja kapni, ha átesik a korláton) és visszament a házba. Laurie felkelt és tovább totyogott a sétányon, orra a Hal Házból kiáramló ételillat felé húzta. Lloyd vele együtt igyekezett, vágott már a rostos sült lazacra rizzsel. A sülték már nem vágytak ennyire rájuk.

A csatorna kanyargott; a Hatmér földes Sétány vele együtt kanyarodott, lustán fordult erre-arra, átölelve az elburjánzott partot. Több helyen darabok hiányoztak belőle. Laurie megállt, hogy megfigyeljen egy alábukó pelikánt, amely a zacskójában ficánkoló halakkal jött fel újra, hogy tovarepüljön. A kutya megtorpant két törött deszka közül kitüremkedő nádas előtt. Lloyd átemelte felette – már egyre nehezebb volt ahhoz, hogy úgy vigye, mint egy futball labdát. Egy kissé távolabb, épp a következő kanyar előtt legyezőpálma levelei nőttek a sétány fölé és egy alacsony boltívet formáltak. Laurie elég kicsi volt ahhoz, hogy átférjen alatta, de habozott, érezte valaminek a szagát. Lloyd utolérte és lehajolt, hogy megnézze, mit talált a

kutya. Don Pitcher botja volt az. És, habár vastag mahagóniból készült, egy repedés futott végig rajta a gumi fogantyúig.

Lloyd felvette, és megvizsgálta a botot összepettyező három-négy csepp vért.

– Ez nem jó. Jobb lesz, ha vissza...

De Laurie előre iramodott, kitépte a kezéből a pórázt. Eltűnt a zöld boltív alatt, a póráz fogantyúja csattogott és pörgött mögötte. Aztán ugatni kezdett, nem csak a szokásos, dupla vakkantást hallatta, hanem mély, sorozatos ugatást, amiről Lloyd azt hitte, hogy képtelen lenne rá. Lloyd riadtan átbújt a pálmalevelek alatt, a bottal hadonászott, hogy félrehajtsa őket az útjából. Az ágak visszacsaptak, megkarcolták az arcát és a homlokát. Néhány levélen vércseppek és –foltok látszóttak. A deszkákon még több vér volt.

A túloldalon ott állt Laurie, szétvetett mellső lábakkal, lapított hátsóval és szája a pallót érintette. Egy alligátort ugatott. Sötétzöld volt, fekete foltokkal, egy kifejlett példány, legalább háromméteres. Lloyd csaholó kutyáját nézte fénytelen szemével. Don Pitcher testére nehezedett, lapos, tompa orra Don napégette nyakán nyugodott, rövid, pikkelyes lába birtoklóan markolta Don csontos vállát. Ez volt az első alligátor, amit Lloyd azóta látott, hogy Mariannal elmentek a sarasotai Jungle Gardensbe, és annak már két éve volt.

Don fejének teteje gyakorlatilag eltűnt. Lloyd látta a szétroncsolt csontdarabkákat néhai szomszédja maradék haján keresztül. Szivárgó, még nedves vér száradt az arcán. Zabkászerű szálak voltak benne. Lloyd rájött, hogy Don Pitcher agyvelejét bámulja. Az, hogy Don talán percekkel korábban még azzal a valamivel gondolkozott, az egész világot jelentéktelenné tette.

Laurie pórázának vége lelógott a sétány szélén bele a kanálisba. A kutya még mindig ugatott. Az alligátor folyamatosan őt fixírozta, de egyelőre nem mozdult. Meglehetősen ostoba állat benyomását keltette.

– Laurie! Hallgass! Fogd már be!

Lloyd Evelyn Pitcherre gondolt, ahogy ott áll a hátsó tornácán, mint egy színész nő a színpad előterén, és kiáltozza, hogy „*Ó, egy szuka, egy szuka, egy szuka!*”

Laurie elhallgatott, de mély, morgó hangot hallatott. Úgy tűnt, mintha kétszeresére nőtt volna, mert füstös, sötétszürke bundája nem csak a marjánál meredt fel, hanem az egész testén. Lloyd fél térdre ereszkedett, közben a ragadozót figyelte, és belemerítette a kezét a csatorna vizébe, hogy megkeresse a pórázt. Megtalálta a szárát, kiráncigálta a végét, megmarkolta és felállt, közben pedig le sem vette a szemét a zöldes-fekete lényről, amely Don holttestén hevert. Megrángatta a pórázt. Elsőre olyan volt, mintha egy oszlopot próbálna kihúzni a földből – Laurie annyira megmerevedett – de aztán a kutya felé fordult. Amikor

megmozdult, az alligátor megemelte a farkát és lecsapta, a tompa huppanástól vízpermet szállt fel és megremegett a sétány. Laurie összerándult és Lloyd papucsára ugrott.

Lloyd lehajolt és felvette, mialatt szemmel tartotta az alligátort. Laurie egész teste remegett, mintha áramot vezettek volna bele. Szeme annyira kitágult, hogy csak a fehérjét engedte látni körülötte. Lloyd túlságosan döbbenet volt a halott szomszédján lovagló alligátor látványától ahhoz, hogy féljen, és amikor az érzései visszatértek, az nem félelem volt, hanem egyféle védelmező harag. Lecsatolta Laurie pórázát és leejtette.

– Menj haza. Hallottad? Nyomás haza. Mögöttes leszek.

Megint lehajolt, továbbra is az alligátort figyelve (amely végig őt nézte). Sokszor vitte úgy Laurie-t, mint egy focilabdát, amikor még kisebb volt; most pont úgy hajította el, a lábai között a pálmalevelek boltíve alá.

Nem volt idő arra, hogy megbizonyosodjon róla, a kutya elindult. Az alligátor támadásba lendült. Bámulatos és teljességgel váratlan sebességgel mozgott, Don testét messze maga mögé taszította tömpe hátsó lábaival, ahogy előre lökte magát. Száját kitátotta, közszemlére téve fogait, mint egy koszos karókerítést. Bórszerű, rózsaszín-fekete nyelvén Lloyd látta Don ingjének cafatjait.

Az alligátor felé sújtott a sétabottal, ahogy körbe söpört vele. Eltalálta az állat fejének oldalát az egyik furcsa, kifejezéstelen szeme alatt, és eltörte a botot ott, ahol a repedés végigfutott a mahagónin. A törött darab elrepült és beleesett a csatorna vizébe. Az alligátor megállt egy pillanatra, mintha meglepődött volna, aztán tovább közeledett. Lloyd hallotta fogai csattogását. Ásító szájának alsó állkapcsa a sétány deszkáin csúszott, szürke szálkákat hasított ki belőle.

Lloyd nem gondolt semmire. Valamilyen ösztönösebb énje vette át felette az uralmat. Előre dőött Don pálcájának maradékával, belenyomta a repedezett végét a fehér húsba az alligátor lapátfejének oldalán. Mindkét kézzel markolta a botot, előre lendült, beleadta a testsúlyát, és olyan erősen nyomta, amennyire csak bírta. Az alligátor egy pillanatra kitért oldalirányban. Mielőtt újra felé fordulhatott volna, gyors recsegő hang hallatszott, mint egy startpisztoly töltényei. A régi deszkasétány egy része leszakadt, az alligátor teste félig a csatornába merült. Farkát lecsapta, eltörte a megrepedt deszkákat és fellökte Don testét. A víz habzott. Lloyd küzdött, hogy megtartsa egyensúlyát és épp akkor lépett hátra, amikor az alligátor feje megjelent, az állkapocs pedig összecsatlant. Lloyd megint dőött, nem is célzott, de a pálca repedt vége az állat szemébe fűrődött. Amaz hátrahökölt, és ha Lloyd nem eresztette volna el a sétabot horgas végét, magára rántotta volna a vízbe.

Lloyd megfordult és kezével maga előtt áttört a pálmaleveleken, azt hitte, hogy bármelyik pillanatban megharaphatják hátulról, vagy fellökik, mert az alligátor a deszkák alatt úszott, elrugaskodott a mocskos csatornafenékről és utána iramodott. Lloyd kiért a túloldalon, összekelve és összepötytyözve Don vérével és tucatnyi apró karcollással borítva.

Laurie nem ment haza. Három méterre állt tőle, és amikor észrevette gazdáját, felé rohant, hátsó lábaival elrugaskodott és ugrott. Lloyd elkapta (mint egy futball labdát, mintha egy hosszú passz lett volna) és futott, alig figyelt rá, hogy Laurie vonaglott a karjai között, hogy nyüsztelt és az arcát nyalogatta. De később emlékezett rá.

Miután leért a deszka sétányról és a kagylós ösvényen haladt, visszanézett, mert arra számított, hogy az alligátor még mindig követi őket hátborzongató, döbbenetes sebességgel. Már a hazavezető út felénél járt, amikor a lábai feladták és leült. Sírt és remegett egész testében. Folyton folyvást hátranézett, figyelte, hogy jön-e az alligátor. Laurie még mindig az arcát nyalta, de a remegése alábbhagyott. Amikor Lloyd ismét képesnek érezte magát arra, hogy járjon, egészen hazáig vitte Laurie-t. Kétszer is azt hitte, el fog ájulni és meg kellett állnia.

Evelyn ismét kijött a hátsó tornácra, amikor Lloyd az otthona felé tartott.

– Ugye tudod, hogy ha így cipeled a kutyádat, mindig elvárja majd. Nem láttad Dont? Be kéne fejeznie a karácsonyi dekorációt.

Lloyd elgondolkozott rajta, hogy vajon nem látja rajta a vért, vagy csak nem akarja észrevenni.

– Történt egy baleset.

– Miféle baleset? Valaki már megint belehajtott a felvonóhídba?

– Menj be a házba – mondta Lloyd.

Ő is bement a házába anélkül, hogy megbizonyosodott róla, Evelyn is bement-e. Adott Laurie-nak egy tál friss vizet, amit mohón lefetyelt. Amíg a kutya ivott, Lloyd hívta a 911-et.

9.

A rendőrök biztosan rögtön a Pitcher házhoz mentek, miután megtalálták Don holttestét, mert Lloyd hallotta Evelyn sikítását. Valószínűleg nem sikoltozott sokáig, de úgy tűnt. Tanakodott, hogy átmenjen-e hozzá, hogy megpróbálja vigasztalni, de nem érezte rá magát képesnek. Fáradtabb volt, mint amire valaha emlékezett, még kimerültebb, mint egy gimnáziumi futball edzésen egy augusztusi délutánon. Semmi másra nem vágyott, mint hogy a karosszékeben üldögéljen Laurie-val az ölében. A kutya elaludt, orrával a farka alatt.

A rendőrök eljöttek hozzá és kikérdezték. Elmondták neki, hogy rendkívül szerencsés volt.

– Szerencse ide vagy oda, piszok gyorsan gondolkozott – mondta az egyik rendőr –, hogy így használta Mr. Pitcher sétatálcáját.

– Akkor is elkapott volna, ha a sétány külső része nem szakad le a súlya alatt – mondta Lloyd. *És valószínűleg Laurie-t is elkapta volna. Mert Laurie nem ment haza. Laurie várt rá.*

Aznap éjjel a kutya az ágyában aludt, Marian oldalán. Lloyd keveset aludt. Mindig, amikor már épp elszenderült volna, eszébe jutott, hogyan hevert az alligátor Don testén, azzal az idióta birtoklási vággyal. Azokkal a halott, fekete szemekkel. És mintha vigyorgott volna. A váratlan gyorsasága, ahogy nekirontott. Ilyenkor megsimogatta a mellette alvó kutyát.

Beth másnap jött el Bocából. Leszidta, de csak azután, hogy megölelte és összecsókolta, és ez eszébe juttatta Lloydnek, milyen megszállottan nyaldosta az arcát Laurie, amikor kibukkant a legyezőpálmák alól.

– Szeretlek, te hülye, vén zsvivány – mondta Beth. – Hála Istennek, hogy élsz.

Aztán felvette Laurie-t és őt is megölelte. Laurie túrta, de ahogy Beth letette, elment, hogy megkeresse a gumi nyusziját. Elvitte a sarokba, és hamarosan sípolás hallatszott. Lloyd eltűnődött, vajon arról fantáziál-e a kutya, hogy darabokra tépi az alligátort, de aztán arra jutott, hogy ez hülyeség. Nem képzelheti őket többnek annál, mint amik. Ezt nem a *Tehát van egy kutyád!* cikkben olvasta. Ez egyike volt azon dolgoknak, amire az ember magától jön rá.

10.

A Beth látogatását követő napon egy vadőr érkezett Lloydhoz a Florida Hal- és Vadvilágtól. A konyhában ültek és a vadőr, akit Gibsonnak hívtak, elfogadott egy pohár jeges teát. Laurie egy darabig élvezettel szagolgatta a csizmáját és a nadrágszárát, aztán összegömbölyödött az asztal alatt.

– Elkaptuk az állatot – mondta Gibson. – Szerencsés, hogy életben van, Mr. Sunderland. Rohadt nagy volt.

– Tudom – mondta Lloyd. – Elaltatták?

– Nem, de van róla némi vita, hogy megtegyük-e vagy sem. Amikor megtámadta Mr. Pitchert, egy halom tojást védelmezett.

– Egy fészket?

– Bizony.

Lloyd hívta Laurie-t. A kutya odament hozzá. Felvette és elkezdte simogatni.

– Mióta volt ott az a fészket? Majdnem minden nap megjárom azt a sétányt a kutyámmal a Hal Házba meg vissza.

– A normális költési idő hatvanöt nap.

– Az az izé mindvégig ott volt?

Gibson bólintott.

– Nagyrészt igen. Mélyen a nádasban.

– És figyelt minket.

– Magát és mindenkit, aki használta a sétányt. Mr. Pitcher valószínűleg tett valamit, talán véletlenül, amely arra sarkallta, hogy... nos... – Gibson megvonta a vállát. – Nem anyai ösztön, nem hiszem, hogy ezt a viselkedést így nevezhetnénk, de ők arra vannak programozva, hogy védjék a fészket.

– Biztos felé suhintott a botjával – mondta Lloyd. – Mindig suhogtatta. Talán el is találta vele az alligátort, vagy a fészket.

Gibson megitta a jeges teát és felállt.

– Csak gondoltam, tudni szeretné.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Aranyos kis kutyája van. Border collie és mi?

– Mudi.

– Aha, igen, látom már. És magával volt aznap.

– Elöttem, hogy egész pontosak legyünk. Ő látta meg először.

– Akkor ő is szerencsés, hogy él.

– Igen. – Lloyd megsimogatta a kutyát. Laurie felnézett rá borostyán szemével.

Mint mindig, most is elgondolkozott, vajon mit lát a kutya abban az arcban, amely őt nézi. Akárcsak a csillagok az éjszakai séták során, ő is épp olyan rejtélyes volt.

Gibson megköszönte a jeges teát és távozott. Lloyd még ült ott egy darabig, beletúrt a füstös, szürke bundába. Aztán letette a kutyát, hogy hadd menjen a dolgára, és ő is ment az övére. Az élet már csak ilyen volt, az ember ragaszkodik hozzá, és az egyetlen, amit tehet, hogy éli tovább.

Az eredeti történet itt olvasható: <https://stephenking.com/other/stephenking-laurie.pdf>

Fordította: R. J. Hendon